

ת"פ 67966/07/23 - מדינת ישראל נגד עיסא שראונה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 67966-07-23 מדינת ישראל נ' שראונה
תיק חיצוני: 332440/2023

בפני כבוד השופטת רבקה גלט

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם עיסא שראונה
ע"י ב"כ עו"ד שלם

החלטה

לפניי בקשת התביעה לתיקון גזר הדין מיום 3.7.23, על ידי הוספת רכיב של מאסר על תנאי.

גזר הדין ניתן ביום 3.7.23, לאחר שבחר הנאשם להודות בעבירה של שהייה שלא כדין בישראל, והטלתי עליו עונשים של הפעלת מאסר על תנאי שהיה תלוי נגדו, וכן מאסר נוסף, וקנס.

ביום 3.8.23 הגישה התביעה את הבקשה, בטענה כי נשמט מגזר הדין רכיב של מאסר על תנאי כמקובל, והמדובר בשגגה.

הבקשה הועברה לתגובת ב"כ הנאשם, והוא מצדו מתנגד לה. לטענתו, אין המדובר בהשמטה מקרית או טעות קולמוס, אלא בהימנעות מהטלת עונש מהותי של מאסר על תנאי, לפיכך אין בית המשפט מוסמך לתקן את גזר הדין לאחר שקם מכסאו, מה גם שלא ברור היתה זו כוונת בית המשפט להטיל מאסר על תנאי מלכתחילה.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, אני סבורה כי אכן לעת הזו, אין זה בסמכותי לתקן את גזר הדין.

קודם לכל, אעיר כי על פי הוראות החסד"פ, גם אילו היה בדעתי לקבל את הבקשה, לא ניתן היה להיעתר לה ולהורות על תיקון גזר הדין על ידי הטלת עונש נוסף, אלא בנוכחות הנאשם. זאת, שכן אין המדובר במי שבחר שלא להתייצב למשפטו, אלא במי שנכח בדיון, וחזקה עליו כי עודנו מעוניין להיות נוכח במשפטו. ואולם, כיוון שמטעמים

הנוגעים לגופו של עניין לא ניתן להיעתר לבקשה, לא מצאתי צורך לקיים דיון, ואבהיר.

אמנם, צודקת התביעה בטענתה לפיה השמטת רכיב המאסר על תנאי נעשתה בהיסח הדעת, שכן מקובלנו מימים ימימה כי בגין העבירה שבנדון מוטלים עונשי מאסר לרבות מאסר הצופה פני עתיד. אציין כי במקרה זה, גזר הדין ניתן באולם המעצרים, בעת תורנות הפגרה, לאחר שהודיע הנאשם כי הוא מודה בעבירה ומבקש להישפט בו במקום. באותן נסיבות ובשל העומס הרב באולם, אכן נשמט עניין המאסר על תנאי ועל כך אודה ואבוש.

לצד זה, עיון בגזר הדין כפי שניתן, מעלה כי אין המדובר בהשמטה מינורית, של חלק כלשהו מרכיבי הענישה, כגון השמטה של משך תקופת התנאי, או מספר חודשי התנאי, באופן המאפשר לראות בכך השמטה מקרית (למשל: ת"פ (מח' חי') 31852-02-12 מד"י נ' שחאדה (12.3.13)). בשונה מכך, בענייננו מדובר בהעדרו כליל של רכיב מאסר על תנאי מגזר הדין, כך שספק רב אם ניתן להחשיב את ההשמטה ככזו הבאה בגדר "השמטה מקרית". גם אין בגזר הדין כל רמז מפורש לכך שהכוונה היתה להטיל מאסר על תנאי.

אם לא די באמור, מאז מתן גזר הדין חלפו להם 15 ימים, שהם תקופה משמעותית.

בנסיבות הללו, אני סבורה כי הדרך היחידה לתיקון גזר הדין, היא על ידי הגשת ערעור, על אף חוסר הנוחות שבדבר.

אני ערה לכך שבסוגיית הסמכות לא קיימת הלכה חד משמעית. אמנם היו מקרים בהם תוקן גזר דין על ידי הוספת רכיב מאסר על תנאי ללא קיום דיון (למשל: ע"פ (ת"א) 71190/03 וולודרסקי נ' מד"י (4.7.04)), אך לעומת זאת, במקרים רבים אחרים, נקבע כי התיקון מחייב ערעור (למשל: עפ"ג 37170-08-17 מד"י נ' חאלד (20.2.18); ת"פ 17239-09-19 מד"י נ' אבו רמוז (4.4.23); ת"פ 17435-08-15 מד"י נ' נג'אר (30.12.15) והאסמכתאות שם. בנוסף, בעפ"ג 61671-01-12 קסנטיני נ' מד"י (1.5.12), הביע בית המשפט המחוזי מרכז עמדתו לפיה תיקון מאוחר שנערך בגזר דין, על ידי קביעת תקופה עתידית לתחולת פסילה לנהיגה, לא היתה בסמכותו של המותב, ומאותו עניין ניתן להקיש לענייננו מדין קל וחומר.

נוכח כל הנימוקים הללו, אני נאלצת לדחות את הבקשה.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים באופן בהול, גם בטלפון.

ניתנה היום, ל' אב תשפ"ג, 17 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

